

Thám Tử Lọ Lem

Tác giả: Người Thứ Tám

Cô bé Lọ Lem là một truyện cổ tích nổi tiếng của Perrault. Lọ Lem bị mẹ ghẻ đối xử tàn tệ, nhờ phép lạ của bà tiên cô bé được đi dự buổi dạ vũ của hoàng tử, con vua, đề rồi được hoàng tử thương yêu.

Cô bé Lọ Lem trong truyện này không trở thành con dâu quý của nhà vua như trong truyện Tấm Cám Perrault, vì đây là truyện thật từng chiếm hàng tít lớn trên nhiều cột báo và từng làm đề tài cho nhà văn William Irish. Người thứ Tám một lần nữa lại rút tỉa tinh hoa của truyện thật và truyện sáng tác Cinderella and the Mob (Cô bé Lọ Lem và bọn cướp) của Irish để viết đoạn thiên Thám tử Lọ Lem.

Cô bé Lọ Lem kết thúc tập truyện ngắn Tướng cướp Đồi Mạng, Người thứ Tám hy vọng độc giả đã tìm thấy những phút giải trí thoải mái.

Thám tử... Lọ Lem

I

CÁC bậc cha mẹ thật bất công. Con gái lớn xăm xăm như thế này còn gọi là Bé. Tên mình là Loan sao không ai thêm nhớ? Đâu phải cái tên thị Loan cù lẫm. Kiểu Loan hẳn hỏi, gọi là Kiểu Loan thì mình khoái biết mấy?

— Bé?

— Dạ.

Chị Ngọc vừa từ phòng tắm bước ra. Bé Loan đang tẩy máy thời son môi màu vô qsyt. Chà, màu vàng pha đỏ của thời son này ngon ghê. Giá chị Ngọc cho mình thử một tí..

Chị Ngọc quắc mắt:

— Bé.

— Dạ.

— Đờ con nít. Đặt cái đó xuống bàn ngay. Chưa đến tuổi được rờ tới, nghe cô. Có Bé.

— Em không thích chị kêu em bằng Bé.
 — Đồ con nít, đòi lớn với ai.
 — Em không còn là con nít nữa. Dù sao em cũng đã 14 tuổi.

— Người ta tính tuổi tròn chứ không tính ăn gian như mày. Nè, mày sinh cuối tháng chạp, sắp sửa Tết, chỉ có ba, bốn ngày mày đã xi một tuổi. Tiếng là 14 kỳ thật chưa đến 13. Sơn mới là của người lớn. Đồ con nít, lo học cho giỏi, lát nữa tao mua kẹo bạc hà tao cho.

Vừa nói chị Ngọc vừa uốn éo tấm thân tròn trịa trước tủ gương cao hơn đầu người. Chị ngắm thẳng, ngắm nghiêng, ngắm mặt mũi, ngắm ngực bụng, ngắm hoai, ngắm mả. Các bậc cha mẹ thật bất công. Cũng là con gái, đàn chị thì được may áo mới luôn luôn, được dùng sơn phấn thả cửa, được tự do đi lượn với bồ, đàn em thì quanh năm suốt tháng nằm khàn ở nhà.

— Bé.

Giờ đây là tiếng kêu của ba. Ba khắc nghiệt quá rõ rệt với bé Kiều Loan. 14 hay 15 tuổi ba không cần biết. Đồ con nít phải ở nhà cho người lớn đi chơi. Đồ con nít phải ở nhà làm bài, học bài, đồng thời làm những việc lĩnh kính khác như gột sạch bùn khô nơi để giày te-nít của ba, chui vào

gậm tù, gậm giường, mở mắt thao láo tìm kiếm cái lò-so nhỏ xíu trong cây bút Pạc-ke nguyên tử của chị Ngọc, chị gác chân lên bàn, múa tay theo điệu nhạc giựt gân rồi để rơi nó lúc nào không biết...

— Dạ.

— Ủ, hôm nay bé có vẻ ngoan. Con đau cổ họng hả?

— Dạ, dạ..

— Nói mau lên, tao không có thời giờ chờ đợi mãi.

— Thưa ba, tối qua con đau, còn tối nay...

— Khởi rồi hả? Bệnh đau họng không lành được ngay đâu con. Phải dưỡng sức vài ba hôm mới bình phục hẳn. Ba má và chị đi xi-nê, phim hay thật đấy nhưng xi-nê máy lạnh sẽ làm con đau lại. Đau lại rồi nghỉ học thì phiền. Để chị Ngọc kể lại truyện phim cho con nghe.

— Thưa ba, con..

Bé Kiều Loan sửa soạn đi một đường năn nỉ, kèm theo mấy giọt nước mắt long lanh trên má. Ba rất nghiêm mà cũng rất hiền, dòn nước mắt thường khiến ba thay đổi lệnh cấm đối với bé Loan vào phút chót.

— Bé.

— Dạ.

Chết rồi, má đã trang điểm xong, trở ra giữa phòng. Oai vệ, hùng dũng như vị đại tướng. Về mọi phương diện má là xếp sòng trong nhà. Má nói là ba ô-ké cái rụp. Không ai — kể cả ba — dám phản đối má.

— Không có xi nê, xi neo gì hết. Bé phải ở nhà, ở nhà, ở nhà... coi nhà. Bé lười lắm, ai cũng phản nản.

Bé Kiều Loan im thin thít. Những giọt nước mắt «sáng ta» vừa ra khỏi khõe mắt vội vàng tụt lại. Má hỏi chị Ngọc :

— Con cũng đi chứ ?

Trời ơi, chị Ngọc được mời mọc đàng hoàng. Chị có quyền đi hay không đi. Quyền đi xem chiếu bóng hay đi du dương với anh bồ mới toanh có mái tóc dài lè thê, cái áo may chật muốn rách và đôi giầy cao như đại lữ quán chục tầng Ca-ra-ven.

— Thưa má, con đi phim khác.

«Phim khác» nghĩa là cho ông bà già... de. Nghĩa là chị có hẹn với bồ. Sướng ghê. Má không mắng chị một tiếng. Con gái lớn nặn mòi má lì. Má chỉ nhún vai :

— Về sớm, nghe Ngọc.

Hai tiếng «về sớm» chỉ là cách nói chiếu lệ. Nhiều đêm, còi giới nghiêm rúc tu tu, ngoài đường

vắng tanh vắng ngắt. chị cũng chưa chịu về.

Ba má đi trước, chị Ngọc còn rên rang, mặc áo này vừa xong đã thay áo khác. Cũng may tủ áo chỉ gồm vài chục chiếc, nếu có vài trăm thì dám chắc chị mặc suốt đêm chưa tìm ra chiếc vừa ý.

— Bé.

— Dạ.

— Cái ấy của tao đâu rồi ?

«Cái ấy» là cái gì ? Chị Ngọc vẫn có lối nói vờ vịn, bất cứ vật gì chị cũng đặt tên là «cái ấy». Bé Loan ngược cặp mắt trong veo nhìn chị. Chị Ngọc quát :

— Đồ con nít, tìm cái ấy cho tao. Rõ con gái ngu, tao không mua kẹo bạc hà cho mày nữa. Mấy chịch một gói chứ bộ. Ngu như mày nhai kẹo bạc hà phí tiền.

Mắt Kiều Loan rung rung :

— Chị không nói rõ cái ấy là cái gì thì em tìm sao nổi ?

Chị Ngọc à một tiếng dài :

— Tao quên. Cái ấy là cái đồng hồ của tao. Tao quên, mày là em mày không được quên. Đồ con nít, à, ở nhà tụng bài cho được việc, tao xuất hành đây.

Sầm. Cánh cửa được đập lại một cách tàn nhẫn. Bé Loan có cảm tưởng như chị Ngọc vừa tát bé thật đau. Cửa đáng tội, chị không đánh bé bao giờ, nhưng chị rất độc miệng, lời nói ác ôn chị còn làm bé đau hơn cả những cái tát cháy má.

Kiều Loan thở dài ngồi xuống bàn. Cuốn sách toán mở rộng trước mắt, bé cố học mà những con số đen sì, ngoằn ngoèo, phiến loạn, cứ rủ nhau khiêu vũ trong óc bé. Trong đời kẹp tóc của bé, bé chưa ghét gì bằng môn toán. Bé thích được lang thang ngoài phố, miệng ngậm kẹo bạc hà. Thích được coi xi-nê máy lạnh, phim cao-bồi bắn súng đi dùng, với cây kem ét-ki-mô bọc súc-cù-la thơm rệu nước miếng. Thích được...

Reng reng...

Chương điện thoại. Lại chương điện thoại. Bé là cái tổng đài trong nhà, hề có reng reng là bé có nhiệm vụ nhắc máy và alô, alô, ông hỏi ai. Tiếng là điện thoại của ba má, khách điện thoại của ba má rất ít. Toàn là bạn trai của chị Ngọc. Anh bồ mới của chị tính nóng như lửa, chị trẻ hện nên anh kêu đến hỏi lý do đây.

Reng, reng...

Kiều Loan không có thiện cảm nhiều với anh ta, Kêu thì kêu. Chờ lát nữa cho bồ ghét.

Reng, reng... cái anh này mới dai chứ, Thi minh trả lời vậy. Minh phớt lờ, chị Ngọc sẽ hài tội mình. Chị mách ba má thì mình bị cúp cái khoản đi chơi ngày chủ nhật.

Alô, alô...

Kiều Loan bị đau họng, giọng nói hơi ìm oàm, không thanh tao như mọi bữa. Bé đang xưng cồ, tiếng oanh vàng biến thành hồi coi xíp-lê của cảnh sát ở ngã tư đèn đỏ.

Từ đầu dây có tiếng đàn ông. Không phải tiếng nói quen thuộc của anh bồ chị Ngọc. Ạ thật... người trong điện thoại nói rất nhỏ dường như sợ kẻ khác nghe lóm:

— Alô, em Tư Phú Thọ hả?

Nhà bé Loan gồm hai chị em, không có hai, ba, tư gì ráo. Loan nghe nói Phú Thọ là một vùng tận cùng tận kiệt Chợ Lớn, ba má từng lái xe cho Loan qua đó một lần. Bé ngạc nhiên, muốn đáp không, em là bé Loan, khốn nỗi họng bé vừa bị một cục đàm chặn nghẹt. Phần khác, người ở đầu dây nói hên tù ti một hơi, như thể sợ bé gác điện thoại.

— Nè, em Tư Phú Thọ ơi, em chưa quen anh, song nghề chúng mình thì quen nhau từ trong máu. Và lại, chính thằng Lâm-thời-kèn nó giới thiệu em

với anh đó. Em còn nhớ thằng Lâm không? Chắc nhớ, nó cũng ở Phú Thọ dạo nào với em. Chà, trong thời gian năm ấp nó trở nên hiền khô. Nó sắp được về. Nó nhờ anh hỏi thăm em. Khi anh từ ấp ra, nó ghi số điện thoại của em vào giấy đăng hoàng, anh nhét ở đâu quên mẹ nó mất. Nhưng cũng chẳng sao, anh đã ghi khắc nó vào não, và phút này anh phôn cho em đây. Mới nhắc phôn lên, nghe tiếng alô là anh nhận ra em tút-suyt. Thằng Lâm thôi kèn cho biết em có giọng nói khàn khàn dễ thương kinh khủng..

Kiều Loan cảm thấy nhột nhạt. Nhột nhạt và tinh thích. Cả nhà, từ ba má đến chị Ngọc đều đề bĩu giọng nói của bé. Bé chưa đau họng, cả nhà đã chê giọng nói ống bơ rĩ, giọng nói vẹt đực, giọng nói chuông rè. Bé thêm được khen, người đàn ông lạ này vừa mang lại niềm vui cho bé. Tuy vậy bé không phải là em Tư Phú Thọ, bé cần đính chính. Bé há miệng, toan nói thì người đàn ông ở đầu dây tuồn thêm một tràng.

Rốt cuộc bé Loan đành ngậm tinh. Năm khàn trong ngôi nhà rộng được người lạ trò chuyện cũng hay hay.

— Đứng ngại gì cả, em Tư. Bọn anh đang tụ họp tại đây. Có một việc thơm như mùi mít muốn

giao cho em. Việc khó đối với thiên hạ, đối với người tài hoa như em thì chẳng khó bao nhiêu. Giống hết việc làm em nổi tiếng ở Phú Thọ hồi ấy.

— Thật hả?

— Thôi, nhún nhường làm gì, cô em... Vấn đề «địa» thì ề hề, em gặt đầu một cái là được.

— Đề em suy nghĩ.

— Có cái mẹ gì mà cần suy nghĩ, hả em. Anh hiểu rồi. Thằng Lâm nói em không ưa trả tiền sau. Ô-kê, bọn anh sẵn sàng a-vãng..

«Địa... a-vãng, tút-suyt» là những danh từ lạ hoặc đối với bé Kiều Loan lớn xác nhưng học dốt hết chỗ nói. Bé không dám hỏi nghĩa sợ bị cười mủi.

— Thế nào, em Tư.. «bê hũ» chưa?

Bé Loan từng nghe tiếng «bê hũ» nhiều lần. Một lần chị Ngọc sơ ý đánh rớt cái hũ đựng dầy dưa món từ nắp tủ lạnh xuống đất, vỡ nát. Ba cùng đầu chị «con nôm, mày làm bê hũ củ cải ngon nhất của tao». Lần khác, chị Ngọc cũng dùng tiếng «bê hũ» mà bé Loan chịu cứng, không hiểu tí nào. Số là chị có tính khôn lỏi, bắt bớ một lúc với ba bốn cậu hào hoa phong nhã. Chị hẹn mỗi cậu mỗi tuần. Rủi cho chị, hai cậu đụng nhau đánh cốp

trước nhà. Bị lộ, chị thở dài «vậy là bề hũ...»

Bé Kiều Loan chưa đến tuổi yên lung tung, cũng chưa hề đánh võ bình củ cải. Nghĩa là chưa «bề hũ». Bé bèn đầu mỏ, hăng say :

— Chưa.

— Tuyệt cú mèo. Nếu em bị bề hũ, bọn cớm bám sát từng bước thì em hết bề làm ăn. Nè em Tư, em dư hiểu tại sao anh không thể nói rõ trong điện thoại. Anh đến gặp em tại nhà nhé ?

— Tại nhà em ?

— Không lẽ tại ấp Chi-hòa.

Bé Kiều Loan nhíu mày suy nghĩ. Đi xem chiếu bóng với ông bà già kè kè một bên còn không xong, huống hồ mở toang cửa rước một thanh niên lạ vào nhà. Ba má bắt gặp thì ốm đòn. Bé giã nảy:

— Bất tiện, anh ơi.

— Hà, hà, anh biết rồi. Em sợ thằng kếp của em nó sừng cò, nó tặng một đường dao con chó. Đối với anh thì đầu cũng được. Xăng-phú. Em muốn gặp ở đâu ?

Một ghé. Từ thuở lớn lên đến giờ bé Loan dám hò hẹn với ai đâu. À quên, đôi khi cũng có. Nhưng là hò hẹn với mấy con bạn thân cùng lớp. Đề mình moi óc xem sao... Tuần trước con Ban rủ mình xuống phố mua hộp chì màu. Nhà mình ở

gần rạp Rex, mình hẹn nó trên ghế đá ở đó. Ngồi trên ghế đá công viên với cây kem ét-ki-mô trong miệng... trời ơi, nước miếng kéo lên ào ào.

— Ghế đá trước rạp Rex.

— Ô-kê. Chờng nào ?

— Em sửa soạn đi ngay.

— Ô-kê. Em có thể nhận diện anh dễ dàng. Em thấy thằng con trai nào trạc 25, ban đêm vẫn diện kính mát to tở bố và mặc sơ-mi dài tay màu vàng chói thì đúng anh đó.

— Tên anh ?

— Suyt nữa anh quên. Anh là Sáu Hiền. Mặc dầu bộ mặt của anh không hiền một li ông cụ nào.

— Về phần em, anh thấy mặt em lần nào chưa ?

— Chưa. Nhưng khỏi cần. Thằng Lâm, thối-kèn mô tả hình dáng em rất kỹ. Nếu đúng như lời hắn thì em có cái miệng rộng. Rộng mà xinh. Nhất là bộ tóc dài.

Miệng bé Loan được liệt vào loại khá rộng. Chị Ngọc thường ví von «đàn ông miệng rộng thì sang, đàn bà miệng rộng tan hoang cửa nhà», và mỗi lần chị Ngọc ví von bé Loan tức muốn khóc. Tóc bé cũng dài. Gân ngang lưng là ít. Bé cuốn cao thành đuôi ngựa vắt vèo.

— Thời, chào.

Kiều Loan vội «thong thả, thong thả» song Sáu Hiền đã gác máy. Tâm thần bứt rứt bé cần cho anh Sáu biết bé là bé, bé không phải là cô Tư Phú Thọ của Lâm thời-kèn.

Kiều Loan lặng người giờ lâu bên điện thoại. Tro đùa của bé hơi nguy hiểm. Bé không đến nơi hẹn không được. Anh Sáu có việc quan trọng thì sao? Bé hứa, bé phải đi. Ba má và thầy học của bé thường dạy bé trong mọi trường hợp không được lỗi hẹn.

Và lại...

Nằm khàn một mình trong ngôi nhà rộng với chồng sách vở chỉ chít chữ thật chán. Chị Ngọc được bát phở nghênh ngang với bồ tèo, mình cũng là con ghẻ như ai, thiết tưởng ba má nên chăm chú cho mình. Mình trốn nhà đi đại một chuyến xem sao. Trước nửa đêm xi-nê mới vãn, mình còn vô khối thời giờ.

Kiều Loan chạy vào vào phòng chị Ngọc. Quần áo của chị treo từng giầy, ta có, đầm có. Bé Loan mặc đầm đẹp hơn áo dài. Mặc quần pant quét lờ xoe, che kín để giầy tặc rươi thì bé chẳng thua người lớn bao nhiêu. Thân hình bé nảy nở ra phết, bé có thể mặc vừa bộ đồ mới may của chị Ngọc. Dĩ nhiên nó không khít lắm. Nhưng chẳng sao vì

ban đêm, trời tối, ai mà nhìn thấy...

Bé Loan mở ngăn kéo bàn phấn của chị Ngọc. Bé chộp cây bút chì đen. Bé từng quan sát chị vẽ mắt, lót kem, đánh phấn, tô son. Bé vốn khéo tay, bé chỉ ngoáy một cái là mắt có vành đen tuyệt vời. Bé nhồi cả đồng phấn trắng vào má, bụi phấn bay tung tóe làm bé nhảy mũi liên hồi. Bé nghiêng đầu, soi gương để tô môi. Bé quét thật nhiều, miệng bé đỏ chói như mặt trời.

Bé hơi bối rối trước đôi giầy cao gót của chị. Giầy của bé độc một thứ thấp lè tè. Nói cho đúng, bé chỉ được má mua cho hai đôi. Đôi đi học. Và đôi đi chơi. Trong khi ấy chị Ngọc có cả một núi giầy giép. Muốn trở thành Tư Phú Thọ, bé phải dọn giầy cao. Bé lóng cồng, trượt chân. Chưa quen giầy cao bé suýt ngã.

Bé tập luyện một lát hai chân mới đứng vững. Khi ra đến cửa bé vẫn té lên té xuống. Nhà bé ở giữa hẻm, xóm giềng toàn người quen. Bé không sợ mấy vì giờ này mọi người đã ăn cơm, con nít học bài, người lớn đọc báo. Tiền điện tăng, những ngọn đèn ở hàng hiên được tắt hết, bé không sợ bị bà con cô bác thấy mặt. Dầu sao bé cũng phải thận trọng. Nhìn ngang nhìn dọc một phút, không gặp ai bé vù ra đường lớn.

Bé không định vẫy tắc-xi. Vì lẽ dễ hiểu bé không có tiền. Nơi hẹn lại không xa, cặp giò của bé đi bộ từ Saigon ra Huế còn được nữa là... Khốn nỗi đôi giày cao gót làm cở chân bé trật trật. Bé đang khập khiễng trên vỉa hè lồi lõm thì tắc-xi đậu xích một bên, bác tài lộ đầu ra khỏi khung cửa, lễ phép :

— Mời bà tắc-xi.

Vừa nói, bác tài vừa lẹ làng mở cửa. Nghe bác tài kêu bằng bà, bé Loan khoái chí tử. Bé chưa kịp đáp thì trời ơi... điều bé teo nhất đã hiện ra, lù lù bằng xương bằng thịt.

Bé sợ bà con có bác bắt gặp, thì đây vợ chồng bác Thành, nhà khít nhà bé, hàng ngày sang chơi với ba má, vừa từ đường rẽ cách nơi tắc-xi đậu 15 mét khệnh khạng bước tới. Vợ chồng bác Thành nổi tiếng mát da mát thịt, thân thể hai bác choán gần nửa vỉa hè, mắt bác gái lại sắc hơn dao cạo, bé Loan không tài nào trốn thoát. Bác gái mách ba má cũng chưa đáng ngại bằng bác gái ngồi lê đôi mách trong hẻm. Khiếp, con Loan mới 12, 13 tuổi đầu mặc đồ đầm xòe, diện giày dăng-xinh, bôi trét đủ thứ phấn trắng, phấn đỏ, và đi chơi một mình, ban đêm... đúng là con gái hư thân mất nết...

Hoảng hồn bé Loan chui tọt vào cái miệng

rộng hoác của cửa tắc-xi. Vợ chồng bác Thành vượt qua tắc-xi không thấy bé. Hừ vía... Nhưng họa vô đơn chí, bé chưa kịp nói gì thì cánh cửa tự động đóng sầm, bác tài ác ôn rồ ga, giú�t khỏi lề, phóng vun vút trên đường nhựa bắt đầu thừa vắng. Bé Loan rụt rề :

— Bác tài ơi !

Bé Loan kêu bác tài để xin đậu lại. Bác tài là dân lái đêm thành thạo, ngay sau khi xe chạy đã kiểm soát phía sau qua kiếng chiếu hậu. Bác hỏi, giọng thân mật :

— Công việc khăm khá không, cô bé ?

Bé Loan thường nghe ba đáp lời bạn bè hỏi thăm công việc. Đạo này công việc tri tri, ba bán sỉ hàng nhập cảng cho một số tiệm tạp hóa, hàng ổi dọng, bán chưa hết, ba chưa giao cho người ta. Hễ ai hỏi thăm ba đều than thở. Bất chước ba, bé Loan chép miệng, ai oán :

— Nhắc đến công việc thêm rầu thối ruột bác ơi. Cả tháng nay chưa có người khách nào.

Bác tài cũng chép miệng thông cảm :

— Tội nghiệp. Vậy lấy gì sống ?

Bé tiếp tục bất chước ba :

— Lại rại.

— Có bé đi đâu ?

— Đến nơi rồi, bác cho cháu xuống.

Bác tài thắng rẽ gần tòa Đô chánh. Bé Loan thót xuống xe, vòng ra đứng trước, giờ bàn tay mũm mĩm chào bác tài trung niên có bộ râu lồm chồm nhiều ngày không cạo :

— Cám ơn bác.

Bé quay đi. Bác tài gọi giật :

— Kia, cô bé, đứng lại. Như thế là nghĩa thế nào ?

Bác tài rút chìa khóa công-tắc, tóng cửa rượt theo bé Kiều Loan, Thái độ dữ dằn đột ngột của bác làm bé hoảng sợ, tháo lui một bước. Bé vươn hai cánh tay trần lực lưỡng như sắp sửa bóp nát cái đầu xinh xẻo của bé. Không kịp nghĩ ngợi bé Loan vùng chạy.

Một chiếc Honda chở hai người từ ngã tư Tư Do phóng tới, suýt đâm phải bé. Người lái trở tài cao-bồi mới khỏi gây tai nạn. Bé vênh tai nghe tiếng chửi tục tằn. Bé vượt qua đường, đặt chân lên nệm cỏ công viên trước rạp Rex thì bác tài vừa tới, hùng hổ :

— Có chịu đứng lại không thì báo ?

Phần vì giày cao gót, phần vì được nhắm cái hố, bé Loan bứt chân ngã chổng kèn. Bác tài vỗ bé, sửa soạn làm thịt. Một người đàn ông tiến lại.

Y đeo kiếng mát ketch sù, mặc sơ-mi vàng bó lắn. A ha, đứng rồi. Đứng anh Sáu Hiền cứu tinh của bé.

Bé gọi thất thanh :

— Anh Sáu, anh Sáu.

Sáu Hiền đỡ bé dậy, và gạt bác tài ác đức ra :

— Cái gì thế ?

Bé Loan đáp :

— Em đây. Em không khoái tắc-xi ông ta cứ ấn em vào. Rồi...

Sáu Hiền cười, hàm răng vàng lấp lánh dưới ánh đèn đêm :

— Thăng Lâm thôi-kèn tả đúng ghê... nó nói em có tính ôn dịch đi tắc-xi không thêm trả tiền. xe đang phom phom thì em vọt xuống, tài xế chỉ còn nước than trời. Ha ha... lần này chắc em luyñh quỳnh...

Bác tài phân vua :

— Ông nghĩ coi có ta chơi vậy được không ?

Sáu Hiền ấn vào tay bác tài một tờ bạc, miệng trề ra :

— Được lắm chứ. Tối nay nổi hứng đàn anh mới trả tiền, lần khác thì đừng hòng. A.lê, dờp một trăm rồi xéo gấp, kéo đàn anh đôi ý kiến thì đồng thể chắc chắn bắt anh

Bác tài cúi đầu rút ra xe, Sáu Hiền điềm nhiên